

løn. Flere Fag ere gaaede i Staa paa mange Maader. Det gælder Handskefabrikationen, Cigarfabrikationen og fl. a., saaledes Skomagerprofessionen. Medens tidligere i disse Fag større Etablissementer florerede ved Arbejde herhjemme, er der nu mangfoldige af dem, som have været nødte til at opgive at beskæftige deres Arbejdere, fordi de med de høje Arbejdspriser umulig have kunnet konkurrere med Udlandet. Hvad gøre de saa? De købe deres Varer færdige fra Udlandet og handle med dem her. Industrien standser og gaar over til at blive en Kommissionsforretning, en Handelsforretning, og de, som tidligere vare beskæftigede i disse Industrier, gaa ledige. Saa længe Arbejderne selv bidrage til Arbejdsløsheden, saa længe det er Arbejderne selv, der fremkalde de Aarsager, der skaffe Arbejdsløshed til Stede, anser Regeringen det ikke for tilraadeligt at søge at træffe ekstraordinære Foranstaltninger til at understøtte de arbejdsløse. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Jeg maa anmode Tilhørerne om at forholde sig rolige; de ere kun Tilhørere og ikke Dommere over, hvad her foregaar.

Ordføreren for Forespørgerne (J. Jensen [Kjøbenhavns 10de Valgkreds]): Den ærede Konseilspræsident begyndte jo ret lovende, idet han indrømmede, at hans Undersøgelser havde ført til det samme Resultat, som jeg har fremsat her, nemlig at Arbejdsløsheden for Øjeblikket er større her i Landet, end den plejer at være paa samme Tid i tidligere Aar. Han udtalte endvidere, at Regeringen ogsaa var til Sinds at fremme de Arbejder, som den kunde fremme, saa meget som muligt, men, føjede han til, Regeringen savnede de nødvendige Midler til i saa stor Udstrækning, som det kunde være ønskeligt, at fremme disse Arbejder. Dels har man paa Finansloven nægtet et mindre Laan, dels har Rigsdagen endnu ikke bevilget det større Laan, Regeringen har ønsket ved særlig Lov. Det er jo beklageligt, at Regeringen saaledes skulde være stoppet i sin Virksomhed af Mangel paa Penge. Forholdet er imidlertid ikke saaledes, at Regeringen ikke er i Stand til at fremme meget væsentlige Dele af disse Arbejder og fremme dem i det Omfang, som er muligt af tekniske Grunde med de Midler, der for Øjeblikket staa til Raadighed; derom føler jeg mig ret overbevist. Men paa den an-

den Side kan der naturligvis være Ønske om at faa et Statslaan; det maa imidlertid Regeringen afgøre med dette Tings Flertal, om det vil give et Statslaan eller ej. Saa vidt jeg har forstaaet Situationen, ligger det egentlig i Regeringens egen Haand, om den vil have flere Penge eller ikke. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) forleden ved Finanslovens 3die Behandling sagde, at hvis Regeringen vilde afgive den Erklæring, at den ikke vil benytte provisoriske Finanslove og vil handle i Overensstemmelse med Grundloven, kunde den meget godt vente at faa Statslaan. Naar nu Talen er om at fremme Statens Tarn ved at fremme de Arbejder, Staten har fremme, om man derigennem kan naa at bøde noget paa den Nød, som den almindelige Arbejdsløshed fremkalder, burde Regeringen, synes jeg, afgive den Erklæring, saa var den jo sikker paa at faa saa mange Penge omtrent, som den ønskede. Jeg er i alt Fald sikker paa, at der er meget, som man fra dette Tings og Rigsdagens Side gerne vilde have fremmet, hvis der i øvrigt var det nødvendige Tilidsforhold mellem Regeringen og Rigsdagen.

Med Hensyn til mine Udtalelser om Ønskeligheden af at kunne udføre saa meget Arbejde som muligt her i Landet, sagde den højtærede Konseilspræsident det samme, som Ministrene pleje at sige, at de selvfølgelig ogsaa ønske at lade udføre saa meget Arbejde her i Landet, som med Rimelighed kan forenes med Statens Interesser. Den højtærede Konseilspræsident henholdt sig i saa Henseende til Udtalelser, der ere faldne tidligere, bl. a. vel ogsaa til den nuværende Indenrigsministers Svar paa mine Udtalelser den 25de April i Fjor, da vi behandlede Indstillingen fra Fællesudvalget angaaende Jernbaneanlægene. Det gik ogsaa ud paa, at det ogsaa var hans Ønske, men han mente dog at være i Overensstemmelse med Rigsdagen, naar han lod foretage en almindelig Verdenskonkurrence om forskellige Arbejder. Det er uheldigt, at man er gaaet dertil, fordi der hos Administrationen — jeg tænker ikke her direkte paa Regeringen, men f. Eks. Statsbaneledelsen — synes at være en Tilbøjelighed til netop at vende sig til Udlandet og netop at foretrække Tilbud derfra, selv om der i mange Tilfælde ikke kan være saa overmaade megen Fordel derved. De se udelukkende paa, om de kunne skaffe disse Ting en lille Smule billigere uden Hensyn til, om det er her fra